

ÀNGEL COLOM, EL LÍDER QUE NO VOL SER-HO

La Crida, un contrapoder

La Crida ha assolit un ampli suport popular amb les seves accions contundents, i sobretot imaginatives, per aconseguir una normalització lingüística real. El seu telèfon obert és com la consciència que posa en relleu la mala consciència de molts.

Àngel Colom assegura que la Crida és ja un contrapoder real per l'efectivitat demostrada en la qüestió lingüística, i afirma alhora que cal anar bastint més contrapoders i en altres terrenys. I, sobretot, amb calma i sense el risc de l'aventura, un veritable contrapoder polític.

—Tens fama de no tenir sentit de l'humor.

—No. ¿Va de debò això?

—Sí.

—No, doncs no. No sóc una persona trista. Sóc molt optimista. Irònic, m'hi he anat convertint. No n'era gens, però, últimament, en algunes situacions, ho he estat.

—Et dius Colom i Colom. ¿Has pensat alguna vegada que els teus pares et van fer una mala passada en posar-te Àngel?

—Això m'ho vaig preguntar quan em van fer les primeres bromes al seminari, quan em deien «el Sis ales».

—Així, aquest sobrenom, te'l van posar al seminari.

—Sí, sí, però això no ho diguis gaire, perquè...

—No, si ja ho havia sentit a dir.

—Ja ho sabia, que corria molt això del «Sis ales», però no em pensava que fos tant. Quan em vaig assabentar de la broma, vaig preguntar als meus pares per quins set sous m'havien posat Àngel en lloc d'un altre nom qualsevol, Miquel, per exemple, i em van dir que tocava aquest, era el nom que volia la padrina.

—¿Cinc anys de Crida són molts o són pocs?

—Són molts anys perquè, malgrat ser un període curt, han estat cinc anys de molta intensitat. Va néixer just després de l'intent de colp d'estat, el 81, quan hi havia un replegament, una retallada de tot el procés autonòmic. Amb l'excusa d'aquell, a

Àngel Colom, líder nat que diu no voler-ho ser, ens parla dels cinc anys de la Crida, just abans de celebrar-se la desena Assemblea d'aquest moviment, un contrapoder real que ja ha mostrat una efectivitat pròpia.

A. Maresma

hores d'ara anecdòtic, «Manifiesto» dels 2.300 intel·lectuals, vam aconseguir, un grup d'entitats i persones, cohesionar una resposta espontània, popular i valenta. Amb cinc anys s'ha fet feina des del punt de vista nacional. Per a mi, s'havia comès un error important en l'època de la reforma, el fet d'acceptar-la, però hi va haver un altre error més subtil i més important, que va ser el de trencar l'herència de l'Assemblea de Catalunya, que havia

DOMÈNEC UMBERT

previst un pacte de reconstrucció nacional del país. Als inicis es van fer les mobilitzacions per enderrocar la Loapa, amb una manifestació amb 300.000 persones, i el Sant Joan de 1981 es va organitzar un acte important al camp del Barça de referendament nacional.

Un element nou de la lluita ha estat la internacionalització que s'ha fet a tres nivells: el de projecció (trens de les nacions...), l'acció de solidaritat (Etiòpia, Nicaragua...) i el que representa la Consejo, que ha marcat una pauta important perquè, per primera vegada, s'ha acceptat una plataforma

vergència que estaven a la Crida comencen a crear una crisi de confiança cap a les persones que portaven la direcció tècnica. Això va ser el 83.

—Pots dir-ne els noms.

—Millor que no els diguis, no val la pena treure el drapets al sol, jo te'ls dic i fes el que vulguis. Per exemple, Amics de la Ciutat, amb el seu president d'aleshores, en Miquel Esquirol, Òmnium Cultural d'aleshores, el Club Arnau de Vilanova, que ara és molt progressista però el seu representant, en Ricard Lobo, era un dels homes de Convergència a la Crida. Tots aquests personatges i molts d'altres

fort, estable i amb presència política, social i cultural. És un treball d'estructuració i creació de comissions cíviques a tots els pobles del país. Es pot dir que està molt estructurat a les comarques del nord i que comença a prendre cos al País Valencià i a les Illes.

—Fins ara has explicat la crisi provocada per Convergència, però alguns diuen que sou actualment la branca abertzale d'aquest partit.

—No, això, el PSOE ho ha fet molt bé. És una etiqueta que ens van col·locar ells i que ha corregut molt. Convergència des del 82 ens la va ju-

rar, va intentar matar la Crida i no se'n va sortir i, ja que ha tornat a renéixer, segur que ha pensat que se'n pot aprofitar. Convergència té com a treball polític fagocitar tot treball nacionalista del país i portar-lo a posicions conservadores i regionalistes. La Crida és en oberta oposició política amb aquest partit. El que passa és que, com que no hi ha una força política estructurada nacionalista i d'esquerres amb categoria ací al Principat, et trobes que sovint accions de la Crida de tipus cultural es troben emmarcades en aquest gran paraigua que és el nacionalisme de Convergència. Això és culpa que no hi hagi una esquerra nacionalista. S'ha de fer i s'ha de diferenciar. També et volia dir que no ens financen. No sé si ho volies preguntar.

—Sí, ara, però, ja no gosava fer-ho.

—Convergència no finança la Crida. Aquesta només té els ingressos de la gent.

—¿I com us financeu, doncs?

—Mira, l'any passat es van moure quinze milions. I és que la Crida fa molt de soroll amb pocs diners. Aquests diners van entrar, per una part, de subscripcions, la rifa de Sant Jordi i la rifa de Nadal; més, diguem-ne, les aportacions fixes de la gent.

La finançació de la Crida és aquesta, i hem tingut un dèficit de 2 milions.

—Heu creat una Comissió de Vigilància a la política de normalització lingüística que fa la Generalitat. Això sembla que molesta.

—No hauria de molestar, però molesta la directora general de Política Lingüística, Aina Moll, perquè ahir mateix es va desmelenar a *El País*. Han de ser conscients que l'Estatut, la

DOMÈNEC UMBERT

«La Crida s'autofinança, i té dèficit».

conjunta dels principals moviments d'alliberament nacional. En els últims dos anys de la Crida s'ha anat a crear contrapoders a nivell nacional: campanya lingüística, ecologista... Això forma part de l'estratègia política després de la crisi de la Monumental.

—¿Pots explicar aquesta crisi?

—D'una part, els partits parlamentaris van intentar, sense èxit per sort, carregar-se la Crida amb una jugada doble. Primer, a partir de les entitats que eren dins la Crida i que els seus representants eren fidels a Convergència. Aquesta actitud va venir arran de la manifestació de l'11 de Setembre del 82, quan la Crida va fer un acte d'independència respecte als partits polítics, encapçalant la manifestació amb l'eslògan «Autodeterminació». Nosaltres vam aglutinar-ne les dues terceres parts. Convergència aquell dia ens va dir: la pagareu.

A partir d'aquell moment, notem que les entitats més properes a Con-

van intrigar durant un any i mig contra el que ells van dir la direcció assemblària de la Crida, que era bàsicament encapçalada pel Ciemen i altres entitats de Barcelona, de Girona, de Reus.

—Però la crisi va ser arran del fracàs del concert de la Monumental...

—Aquí nosaltres vam cometre un error important, que va ser pensar que Mikis Theodorakis era un personatge prou conegut per arrencar la campanya i va ser un fracàs. Però també és cert que el fracàs va ser potenciat pels partits polítics en qui nosaltres confiàvem, encapçalats per Convergència. Tots ens van dir que podíem comptar amb la seva militància i, en canvi, la consigna directa va ser clara: no anar-hi.

—¿I després de la crisi?

—Vam començar un desplaçament cap a posicions de pedagogia de la ruptura, que un dia avanci cap a un moviment d'alliberament nacional

Constitució i la mateixa Llei de Normalització Lingüística són un marc legal no favorable a la normalització real del català i que, si la volen fer, necessiten l'ajut popular. Començo a dubtar que la vulgui fer el govern de Catalunya, i fa temps que dubto del govern de les Illes i del País Valencià.

El mateix president Pujol s'ha queixat, cosa que no hauria d'haver fet un estadista, que la Crida és més efectiva que ell. Aina Moll no ha de ser més papista que el papa i ha de reconèixer que, a ella, no li fan cas. Això, en un país normal, és causa suficient de dimissió.

—¿El vostre moviment no necessita una sortida política?

—Sí, quan parlava de contrapoderers, ho he fet en el sentit sectorial, però també cal que es creï un contrapoder polític d'alliberament nacional dels Països Catalans. La Crida vol treballar per aconseguir-ho.

—Quan dius alliberament nacional, ¿vols dir independència?

—Sí, efectivament, el que passa és que la independència s'ha de definir perquè, si vol dir construcció d'un estat segons els esquemes clàssics d'un estat, prefereixo no opinar.

—Tornem a la possibilitat que la

Crida pugui jugar un paper al Parlament.

—Penso que el Moviment d'Alliberament Nacional ha d'intervenir al Parlament, però el dia que ho faci, haurà de tenir un gran moviment a darrere, perquè allà dins no se'l mengin. Nosaltres sempre diem que la Crida treballa a molts anys vista, amb tot el temps del món. La gent té pressa i delega massa. La Crida no acceptarà mai vots delegats, aquí dalt tenim un suport molt ampli, sovint, però, és la imatge d'aquell grup de gent activa que passa per un carrer i molta gent des del balcó l'aplaudeix, però pocs baixen per afegir-s'hi.

Pretenem que s'involucri molta gent en la decisió. L'única manera que sortirem del gueto independentista, autoproclamat independentista, és així. Ara és un gueto que, per desgràcia, no se n'ha sortit i, a sobre, s'adjudiquen l'etiqueta que són els únics que són independentistes.

—Quan dius gueto, dius...

—Dic PSAN i MDT, que em penso que s'atribueixen falsament el futur independentista. S'adjudiquen coses que no els pertocuen. Jo accepto que el PSAN i l'MDT mantinguin una estratègia diferent, X, amb un llenguat-

ge propi, amb la pretensió d'alliberament nacional. Això endavant, perquè és positiu. Ara, el que no es positiu és que aquest fenomen es consideri exclusiu i tot el que és fora d'ells no sigui independentista. Dins la Crida hi ha un pilot de gent que són independentistes, el que passa és que op-tem per una estratègia diferent.

—Tan pocs i tan barallats...

—¿Cal parlar-ne?

—Hi ha una qüestió que em sembla interessant, i és que molta gent confon Crida i MDT.

—Hi ha la confusió. Ara, també hi ha gent que ho confon tot. Hem intentat durant anys dialogar amb el PSAN i l'MDT. Amb aquest sector concret, hem trobat que cada vegada que hem donat un colp de mà, hem obtingut un colp de regle. Hem enviat gent al judici de Montserrat Tarragó i Carles Sastre. S'ha ajudat amb el que s'ha pogut els refugiats del nord; quan s'han fet judicis, la Crida ha fet declaracions... Això són símptomes de voluntat d'aproximació. Ells han portat un sectarisme absolut, que ha estat impossible trencar. Cada vegada que fem una acció, ells han de venir a parasitar-la. Si no hi estan d'acord, que no vinguin. □

La fira dels llibres

SORIANO

LIBRERIA

Literatura · Llibres tècnics
Còmics · Literatura infantil · Poesia
Revistes tècniques

CASETA A LA FIRA N° 53

C/ V Ferran el Catòlic, 60. Tel. 331 41 46. València 8
Xàtiva, 15. Tel. 351 03 78. València 2

LLIBRERIA
TRES I QUATRE

Pérez Bayer, 11. Tel. 352 91 10. 46002-València

CASETA A LA FIRA N° 24

FUTURAMA

PI. DE L'ESCOLA PIÀ, 3. 11. 301803/ VALÈNCIA
LIBRERIA ESPECIALITZADA
EN CÒMICS, IL·LUSTRACIÓ
I DISSENY CONTEMPORANI

CASETA
A LA FIRA
N° 31

libreria
AREA

Ψ

Caseta a la Fira núm. 18

Marqués del Turia, 36 - Tel. 375 57 84 BENETÜSSER